

दानियेलको पुस्तक - एक सय छयानब्बेवाँ हिस्सा

भविष्यसूचक समानताहरू र दैवी निराशा: प्रकाश १० मा परमेश्वरका अन्तिम दिनका जनहरूको प्रकटकारी यात्रा

Jeff Pippenger

2024-04-27

प्रकाशको पुस्तकको दसौँ अध्यायमा, जहाँ पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूको इतिहास चित्रित गरिएको छ, परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनहरूको प्रतीकरूपमा यूहन्नालाई अग्रीम रूपमा यो भनिएको थियो कि उसले प्रतीकात्मक रूपमा प्रतिनिधित्व गरेको इतिहासमा एउटा निराशा आउने थियो; र त्यो निराशा नै पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहासको त्यही अंश थियो, जुन मिलरवादीहरूको बुझाइबाट तिनको विश्वासको परीक्षा गर्नका लागि छाप लगाई राखिएको थियो।

अनि मैले स्वर्गबाट सुनेको स्वरले फेरि मसँग बोल्थ्यो, र भन्यो, जा, र समुद्रमाथि तथा पृथ्वीमाथि उभिएको स्वर्गदूतको हातमा खुला रहेको सानो पुस्तक ले। अनि म त्यस स्वर्गदूतकहाँ गएँ, र उसलाई भनेँ, मलाई त्यो सानो पुस्तक देऊ। अनि उसले मलाई भन्यो, यो ले, र यसलाई खाइहाल; यसले तेरो पेट तीतो बनाउनेछ, तर तेरो मुखमा यो महझैँ मीठो हुनेछ। अनि मैले स्वर्गदूतको हातबाट त्यो सानो पुस्तक लिएँ, र त्यसलाई खाएँ; अनि मेरो मुखमा त्यो महझैँ मीठो थियो; र मैले त्यसलाई खानेबित्तिकै मेरो पेट तीतो भयो। प्रकाश १०:८-१०।

दशौँ पदमा, यूहन्नाले अगस्त ११, १८४० देखि—जब शक्तिशाली स्वर्गदूत आफ्नो हातमा सानो पुस्तक लिएर अवतरित भयो—अक्टोबर २२, १८४४ को महान् निराशासम्मको इतिहासको प्रतिनिधित्व गर्छन्। उसले प्रतीकात्मक रूपमा त्यस इतिहासको प्रतिनिधित्व गर्नुअघि, “मैले स्वर्गबाट सुनेको आवाजले” उसलाई यसो भन्दै सूचित गर्छ कि जब उसले त्यो सानो पुस्तक खान्छ, “यसले तेरो पेट तीतो बनाउनेछ, तर तेरो मुखमा यो महझैँ मीठो हुनेछ।” त्यो तीतो निराशाले मिलेराइटहरूको विश्वासको परीक्षा गर्‍यो, र त्यो निराशा आइपुग्नुअघि उनीहरूलाई त्यसबारे थाहा हुनु उत्तम थिएन; तर यूहन्नाले अन्तिम-दिनका ती जनहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसले घटनाहरूको रूपरेखासँग सम्बन्धित तथ्यहरू जान्नुपर्ने हुन्छ, जो पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको इतिहास हुन्।

त्यो पवित्र इतिहासले यो संकेत गर्दछ कि अन्तिम-दिनका जनहरूमाथि एउटा परीक्षा ल्याइनेथियो, र त्यो परीक्षा त्यस्तो कुनै कुरामा आधारित हुनेथियो जसलाई परीक्षाअघि नै उनीहरूले बुझ्नु उनीहरूका लागि उत्तम हुनेथिएन; तैपनि, त्यो मिलेराइटहरूको ठ्याक्कै उही अनुभव थिएन, यद्यपि त्यो पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतद्वारा प्रस्तुत घटनाक्रमको रूपरेखासँग पूर्णतः मेल खान्थ्यो, किनकि सात गर्जनहरूले पनि “भविष्यका ती घटनाहरूलाई जनाउँछन्, जुन आफ्नै क्रममा प्रकट गरिनेछन्।”

मिलेराइटहरूको आधारभूत इतिहास जान्न आवश्यक भए तापनि, परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनहरूले मिलेराइटहरूले अनुभव गरेको घटनाक्रमकै उही रूपरेखा पूरा गर्नेथिए; तर जसले मिलेराइटहरूलाई जाँच्यो, र जुन कुरा उनीहरूका लागि पहिले नै थाहा नपाउनु नै उत्तम थियो, त्यो एउटा भिन्न परीक्षा हुनेथियो, जुन त्यस तत्वद्वारा ल्याइयो जो समय आइपुगेको बेला यहूदाको कुलका सिंहले येशू ख्रीष्टको प्रकाशलाई मोहोरमुक्त नगरेसम्म मोहोरबन्द राखिएको थियो; यो कुरा दानियेल ११ को चालीसौँ पदको गुप्त इतिहासमा घटित हुन्छ।

जुन कुरा मोहोर लगाइएर बन्द गरिएको थियो, त्यो परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनतालाई जाँचका लागि निर्धारित गरिएको थियो, र त्यो जाँच त्यो मार्गचिह्नसँग मिल्नेथियो जहाँ मिलेराइटहरू जाँचिएका थिए; किनकि मिलेराइट इतिहासको पहिलो पूर्तिमा होस् वा अन्तिम दिनहरूको अन्तिम पूर्तिमा, सात गर्जनहरू “घटनाहरूको एक रूपरेखा” थिए, “जुन तिनका क्रमअनुसार प्रकट गरिनेथिए।”

व्यापक रूपमा नचिनेको कुरा यो हो कि जसरी यूहन्नाले १८४० अगस्त ११ मा सानो पुस्तकसहित ख्रीष्टको अवतरणदेखि १८४४ अक्टोबर २२ को महान् निराशासम्मको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, त्यसरी नै त्यही इतिहास १८४४ अप्रिल १९ मा दोस्रो स्वर्गदूतको अवतरणद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। पहिलो निराशालाई यूहन्नाको निराशाको रूपमा बुझ्न सकिन्छ, जसले १८४० अगस्त ११ मा सानो पुस्तक खाएपछि १८४४ अप्रिल १९ मा निराशाको सामना गरे। जब त्यो निराशा आयो, दोस्रो स्वर्गदूत आफ्नो हातमा एउटा “लेख” लिएर अवतरित भयो।

“अर्को एक शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई पृथ्वीमा ओर्लन पठाइयो। येशूले उसको हातमा एउटा लेख दिनुभयो, र जब ऊ पृथ्वीमा आयो, उसले पुकारा गर्‍यो, ‘बेबिलोन पतन भयो, पतन भयो।’ त्यसपछि मैले निराश भएकाहरूलाई फेरि आफ्नो आँखाहरू स्वर्गतर्फ उठाउँदै, आफ्ना प्रभुको प्रकट हुने समयलाई विश्वास र आशासहित हेर्दै गरेको देखें। तर धेरै जना मानौं सुतिरहेजस्तै मूर्खतापूर्ण अवस्थामै रहिरहेका देखिन्थे; तथापि म तिनीहरूको मुहारमा गहिरो शोकको छाप देख्न सक्थें। निराश भएकाहरूले धर्मशास्त्रहरूबाट देखे कि तिनीहरू ढिलाइको समयमा थिए, र तिनीहरूले दर्शनको परिपूर्तिको धैर्यपूर्वक प्रतीक्षा गर्नेपथ्र्यो। जुन प्रमाणले तिनीहरूलाई १८४३ मा आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षा गर्न डोर्‍याएको थियो, त्यही प्रमाणले तिनीहरूलाई १८४४ मा उहाँको अपेक्षा गर्न लगायो। तैपनि मैले देखें कि बहुसंख्यकमा १८४३ मा तिनीहरूको विश्वासलाई चिह्नित गर्ने त्यो उत्साह थिएन। तिनीहरूको निराशाले तिनीहरूको विश्वासलाई मन्द पारेको थियो।” Early Writings, 247.

दसौं अध्यायमा यूहन्नाले प्रतिनिधित्व गर्ने मिलेराइट इतिहास पहिलो स्वर्गदूत र दोस्रो स्वर्गदूत—दुवैको इतिहास हो। सन्देशसहित पहिलो स्वर्गदूतको अवतरण र सन्देशसहित दोस्रो स्वर्गदूतको अवतरणले आ-आफ्ना इतिहासहरूको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ, र ती दुवै निराशामा अन्त भए, यद्यपि यूहन्नाले अझ प्रत्यक्ष रूपमा यी दुवै स्वर्गदूतहरूको सम्पूर्ण इतिहासलाई चित्रण गरिरहेका छन्। अक्टोबर २२, १८४४ पछि पनि, जब तेस्रो स्वर्गदूत सन्देशसहित आए, १८६३ को विद्रोहको निराशाले सन्देशबाट आरम्भ भएर निराशामा अन्त हुने अवधिको तेस्रो साक्षी प्रदान गर्दछ।

सन् २०२० जुलाई १८ मा तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनको पहिलो निराशा, मिलेराइटहरूको पहिलो निराशासँग समानान्तर थियो। एउटा सत्य मुहरबन्द गरिएको थियो, जसरी प्रभुले केही संख्यात्मक गणनाहरूको भूलमाथि आफ्नो हात राखेर सन् १८४४ को सत्यलाई मुहरबन्द गर्नुभएको थियो, र त्यसले मिलेराइटहरूको पहिलो निराशा उत्पन्न गरेको थियो। जब त्यसपछि उक्त भूल बुझियो, तब यहूदाको कुलको सिंहले आफ्नो हात हटाइसक्नुभएको हुँदा त्यो भूलको मुहर खोलियो। सन् २०२० जुलाई १८ को भूल, उहाँले “अब समय रहनेछैन” भनी घोषणा गर्नुभएको बेला सन् १८४४ अक्टोबर २२ मा उहाँको हात उठाइएको थियो भन्ने कुरा स्वीकार गर्न इन्कार गरिएकै कारण उत्पन्न भएको थियो।

चाहे त्यो पहिलो स्वर्गदूतको पहिलो निराशाको फिलाडेल्फियाई आन्दोलन होस्, वा तेस्रो स्वर्गदूतको लाओडिसियाई आन्दोलनको पहिलो निराशा होस्, उहाँको हातले मार्गचिन्हलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। अप्रिल १९, १८४४ मा र जुलाई १८, २०२० मा निराशाले तितरबितर पारिने समय उत्पन्न गर्‍यो। जोहरू अगस्त ११, १८४० मा वा सेप्टेम्बर ११, २००१ मा एकत्र गरिएका थिए, तिनीहरू तितरबितर भए, र त्यसपछि ख्रीष्टले आफ्ना मानिसहरूलाई दोस्रो पटक एकत्र गर्न थाल्नुभयो।

उहाँले ११ सेप्टेम्बर २००१ देखि एउटा जातिलाई भेला गरिरहनुभएको थियो, किनकि ख्रीष्टको बप्तिस्माद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएझैं, जब दैवीय प्रतीक अवतरण हुन्छ, त्यही बेला उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई भेला गर्न थाल्नुहुन्छ, त्यसअघि होइन। त्यसपछि, एउटा तितरबितरपनापछि, ख्रीष्टले आफ्ना मानिसहरूलाई दोस्रो पटक भेला गर्नुहुन्छ। ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई आफ्नो बप्तिस्मादेखि भेला गर्न थाल्नुभयो, र क्रूसद्वारा उत्पन्न तितरबितरपनापछि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई दोस्रो पटक भेला गर्न थाल्नुभयो। जुलाई २०२३ मा सुरु भएको दोस्रो भेला हुने भविष्यसूचक तथ्य, १८ जुलाई २०२० मा मोहर लगाइएका कुराहरूको एक अंश थियो, यद्यपि त्यो मिलेराइटहरूको इतिहासको एउटा स्पष्ट तत्त्व थियो।

दानियल ११ को चालीसौं पदमा अतल कुण्डबाट आएको पशु उठ्यो र सन् २०२० मा पृथ्वीको पशुका दुवै सीडहरूलाई मान्यो। सन् २०२३ को जुलाईमा, परमप्रभुले आफ्ना अन्तिम-दिनका जनहरूलाई दोस्रो पटक भेला गर्न

थाल्नुभयो। भेला गर्ने प्रक्रिया पवित्र मिलेराइट इतिहासभित्र प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र त्यस इतिहासमा उहाँका जनहरूलाई दोस्रो पटक भेला गर्ने दुई ऐतिहासिक साक्षीहरू छन्। भेला गर्ने प्रक्रिया एक भविष्यसूचक तत्त्व हो, जो सन् २०२३ को जुलाईसम्म सिलबन्दी गरिएको थियो। उहाँका जनहरूलाई दोस्रो पटक भेला गर्ने कार्य युक्रेनी युद्धको इतिहासको अवधिमा, सातमध्ये भएको आठौँ राष्ट्रपतिको दोस्रो निर्वाचनको ठीक अघि, पूरा हुन्छ।

११ अगस्त, १८४० मा, प्रभुले मिलेराइट आन्दोलनलाई एकत्र गर्नुभयो, र उहाँले त्यस एकत्रीकरणलाई १८४३ को चार्टको परिचयद्वारा चिह्नित गर्नुभयो, जुन १८४२ को मे महिनामा प्रकाशित भएको थियो। त्यो चार्टले आधारभूत सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, किनकि त्यस बेला उहाँले मिलेराइट मन्दिरको जग बसालिरहनुभएको थियो। ११ अगस्त, १८४० मा प्रकाशितवाक्य अध्याय १० का स्वर्गदूतको अवतरणले ख्रीष्टको बप्तिस्मासँग समानान्तरता राख्दछ, जसले अन्य कुराहरूमध्ये ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरू चयन गर्न थाल्नुभएको आरम्भलाई चिह्नित गरेको थियो।

“यूहन्ना, अन्द्रियास र सिमोन, फिलिप्पुस र नथनेलको बोलावटसँगै ख्रीष्टियन मण्डलीको जग बसालिन थाल्यो। यूहन्नाले आफ्ना दुई चेलाहरूलाई ख्रीष्टतर्फ निर्देशित गरे। त्यसपछि तीमध्ये एक, अन्द्रियासले, आफ्ना भाइलाई भेट्दा र उनलाई मुक्तिदाताकहाँ बोलाए। त्यसपछि फिलिप्पुस बोलाइए, र उनी नथनेलको खोजीमा गए।” द डिजायर अफ एजेस, १४१।

१७९८ मा समयको अन्तको आरम्भदेखि ११ अगस्त १८४० सम्म विलियम मिलरको कार्यले यूहन्ना बप्तिस्मा दिनेवालाको कार्यको प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; तर जब प्रकाशको पुस्तक अध्याय दसको स्वर्गदूत अवतरण भयो, जसको प्रतीकात्मक रूप ख्रीष्टको बप्तिस्माको बेला पवित्र आत्माको अवतरणद्वारा देखाइएको थियो, तब प्रभुले आफ्ना आधारभूत चेलाहरूलाई “भेला” गर्नुभयो। यी दुई साक्षीहरूले यो पहिचान गराउँछन् कि ख्रीष्टले आफ्ना अन्तिम-दिनका जनहरूलाई ११ सेप्टेम्बर २००१ मा, जब प्रकाशको पुस्तक अध्याय अठारको स्वर्गदूत अवतरण भयो, तब भेला गर्नुभयो; तर मिलेराइटहरूका सन्दर्भमा जस्तै, तिनीहरू सात गर्जनहरूमध्ये मोहर लगाइएका एक तत्त्वद्वारा जाँचिनुपर्ने थियो, र त्यसपछि प्रभुले आफ्ना जनहरूलाई दोस्रोपटक भेला गर्नुहुने थियो।

परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनहरूको दोस्रो सङ्कलन दानिएल अध्याय एघारको एघारौँ पदको बिलकुल अन्त्यमा चित्रित इतिहासमा, पुटिनको युक्रेनमाथिको विजय हुनुभन्दा ठीक अघि, तथा बाह्रौँ पद आरम्भ हुनुभन्दा ठीक अघि—जहाँ रूस र पुटिनसम्बन्धी भविष्यसूचक साक्ष्य समाप्त हुन्छ—सुरु भयो। त्यसकारण, दानिएल अध्याय एघार, पद एघार, प्रकाश अध्याय एघार, पद एघारसँग मेल खान्छ, किनकि त्यहीँ दुई साक्षीहरूलाई फेरि जीवनमा ल्याइन्छ।

पवित्र मिलेराइट इतिहासमा, प्रभुले १९ अप्रिल १८४४ को निराशापछि आफ्ना जनलाई दोस्रो पटक भेला गर्न थाल्नुभयो, र त्यस समयमा आफ्ना जनलाई भेला गर्न प्रभुले प्रयोग गर्नुभएको कुरा यो थियो कि उनीहरूले आफूहरू मत्ती अध्याय पच्चीसको दस कन्याको दृष्टान्तको विलम्ब-समय, साथै हबक्कूक अध्याय दुई, पूरा गरिरहेका छन् भन्ने पहिचान गरे। मिलेराइटहरूले आफ्नो अवस्था चित्र र फर्कनका लागि, आफूहरूलाई परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनभित्र प्रतिनिधित्व गरिएको रूपमा चित्र आवश्यक थियो। तिनीहरूले आफूहरू परमेश्वरका जन हुन् भन्ने कुरा, उहाँका जन भएको दाबी गर्नेहरूसँगको विरोधमा, देख्न आवश्यक थियो। आफ्ना निराश जनलाई भेला गर्नुहुँदा, उहाँले अन्यजातिहरूका लागि उठाइने झण्डाको एउटा दृष्टान्त प्रदान गर्दै हुनुहुन्थ्यो, यसरी आफ्ना साँचो तर निराश जन र केवल नामधारी जनबीचको भिन्नतालाई जोड दिँदै।

र त्यस दिन यिशैको एउटा जरा हुनेछ, जो जातिहरूका निम्ति ध्वजझैँ खडा हुनेछ; त्यसकहाँ अन्यजातिहरूले खोजी गर्नेछन्; र उहाँको विश्राम महिमाय हुनेछ। अनि त्यस दिन यस्तो हुनेछ कि, अश्वरूबाट, मिश्रबाट, पत्रोसबाट, कूशबाट, एलामबाट, शिनारबाट, हमातबाट, र समुद्रका टापुहरूबाट बाँकी रहेका आफ्ना जनहरूको अवशेषलाई फिर्ता ल्याउन प्रभुले दोस्रो पटक फेरि आफ्नो हात बढाउनुहुनेछ। अनि उहाँले राष्ट्रहरूका लागि एउटा ध्वज उठाउनुहुनेछ, र इस्राएलका निष्कासितहरूलाई भेला गर्नुहुनेछ, र पृथ्वीका चार कुनाबाट यहूदाका तितरबितर भएकाहरूलाई एकत्र गर्नुहुनेछ। यशैया ११:१०-१२।

जब अगमवक्ता यर्मियाले १९ अप्रिल १८४४ मा निराश भएकाहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, तब उनले आफू अब “ठट्टा गर्नेहरूको सभासँग” सम्बन्धित नरहेको कुरा व्यक्त गरे; तिनीहरूले १८४३ को असफल भविष्यवाणीलाई यर्मियाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएकाहरू झूटा अगमवक्ता हुन् भन्ने प्रमाणको रूपमा प्रयोग गरेका थिए।

म ठट्टा गर्नेहरूको सभामा बसेनँ, न त रमाउँ; तिमी हातको कारण म एकलै बसेँ; किनकि तिमीले मलाई आक्रोशले भरिदिएका छौ। यर्मिया १५:१७।

“ठट्टा गर्नेहरूको सभा” ले यर्मियाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका व्यक्तिहरूलाई बाहिर निकालिदिएको थियो।

“धेरै जना आफ्ना अविश्वासी दाजुभाइहरूबाट सताइए। मण्डलीभित्र आफ्नो स्थान कायम राख्नका निम्ति, कतिपयले आफ्नो आशाको विषयमा मौन रहन सहमति जनाए; तर अरूले यो अनुभूति गरे कि परमेश्वरप्रतिको निष्ठाले उनीहरूलाई उहाँले उनीहरूको भरोसामा सुम्पनुभएको सत्यहरू यसरी लुकाउन निषेध गर्छ। थोरै मात्र होइन, ख्रीष्टको आगमनमाथिको आफ्नो विश्वास व्यक्त गरेकै कारण धेरै जनालाई मण्डलीको संगतिबाट अलग गरियो। आफ्नो विश्वासको यस परीक्षालाई वहन गर्नेहरूका लागि अगमवक्ताका यी वचनहरू अति बहुमूल्य थिए: ‘तिमीहरूलाई घृणा गर्ने, मेरो नाउँका खातिर तिमीहरूलाई निकालिदिने तिमीहरूका दाजुभाइहरूले भने, परमप्रभुको महिमा होस्: तर उहाँ तिमीहरूको आनन्दका लागि प्रकट हुनुहुनेछ, अनि तिनीहरू लज्जित हुनेछन्।’ यशैया ६६:५।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ३७२.

जब प्रभु अन्यजातिहरूका निम्ति एउटा ध्वज उठाउनुहुन्छ, तब त्यो त्यही बेला हुनेछ जब उहाँले इस्राएलका निष्कासितहरू, अर्थात् उहाँका जनहरूको अवशेषलाई भेला गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभएको हुनेछ। तिनीहरू तिनै हुन् जो अब “ठट्टा गर्नेहरूको सभामा” बस्दैनन्।

“यिशैको जरा” दुई रक्तवंशहरूको प्रतीक हो—एउटा यहूदी धर्मभित्रको र अर्को यहूदी धर्मबाहिरको रक्तवंशसँग संयुक्त—र यसले केवल येशूको रक्तवंशलाई मात्र जनाउँदैन, तर दिव्यता र मानवताको संयोजनको प्रतीक पनि हो; किनकि उचालिएको ध्वजले त्यस्तो जनसमूहलाई जनाउँछ जो सधैंका लागि दिव्यता र मानवताको संयोजनको अवस्था र अनुभवमा छाप लगाइएका छन्, जसलाई दानिएल अध्याय एघारको पद दसमा “गढ” भन्ने प्रतीकद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पद दसमा, एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समय “गढ” सम्बन्धी भविष्यसूचक समझद्वारा संकेत गरिएको छ, जुन शिर हो। पद एघारको इतिहासमा र युक्रेनी युद्धमा, प्रभुले निराश पारिएकाहरूलाई भेला गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात पसारनुहुन्छ।

यसकारण, संरचनाको रूपमा दानिएल एघारको साक्ष्यलाई लिएर, हामीले आइतबारको व्यवस्थाभन्दा ठीक अगाडि भविष्यवाणीमूलक इतिहासमा पोपसत्ताको अतिक्रमण पहिचान गरेका छौं। हामीले ट्रम्पद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको रिपब्लिकन सीडको कार्य देखेका छौं, जब ऊ सातमध्येबाट भएको आठौँ बन्छ, र चर्च र राज्यलाई एकीकृत गर्ने कार्य आरम्भ गर्छ। मक्काबीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको प्रोटेस्टेन्टवादको धर्मत्यागी सीडको रेखा पनि हामीसँग छ। ती पदहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको उही इतिहासमा, हामी सात गर्जनहरूको रेखा लागू गर्छौं, जुन दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तको रेखा पनि हो, जसले एक लाख चवालीस हजारको अनुभवलाई, साथै सत्य प्रोटेस्टेन्ट सीडको कार्यलाई रूपरेखा गर्ने तीन स्वर्गदूतहरूको रेखालाई पनि पहिचान गर्दछ। त्यस इतिहासमा सत्य प्रोटेस्टेन्ट सीडका लागि हुने घटनाहरूमध्ये एक दोस्रो भेला हो।

दोस्रो सङ्कलन दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको इतिहासमा घटित भयो, र यो १८४४ देखि १८६३ सम्म तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमा पनि घटित भयो, जसले प्रभुले आफ्ना तितरबितर भएका बगाललाई जम्मा गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात पसारनुभएको कुराको मिलेराइट इतिहासबाट दुई साक्षीहरू स्थापित गर्‍यो।

“सेप्टेम्बर २३ मा, प्रभुले मलाई देखाउनुभयो कि उहाँले आफ्ना जनहरूको अवशेषलाई पुनः प्राप्त गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभएको थियो, र यस भेला गर्ने समयमा गरिएका प्रयासहरू दोब्बर तीव्र बनाइनुपर्छ। तितरबितर पारिने समयमा, इस्राएल प्रहारित र च्यालिएको थियो, तर अब यस भेला गर्ने समयमा परमेश्वरले

आफ्ना जनहरूलाई निको पार्नुहुनेछ र बाँध्नुहुनेछ। तितरबितर पारिने समयमा, सत्य फैलाउन गरिएका प्रयासहरूको प्रभाव अत्यन्तै थोरै थियो, तिनले अत्यन्तै थोरै वा केही पनि सिद्ध गरेनन्; तर भेला गर्ने समयमा, जब परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई भेला गर्न आफ्नो हात लगाउनुभएको छ, सत्य फैलाउने प्रयासहरूले तिनको अभिप्रेत प्रभाव पार्नेछन्। सबैजना यस कार्यमा एकताबद्ध र उत्साही हुनुपर्छ। मैले देखें कि अहिलेको यस भेला गर्ने समयका लागि हामीलाई मार्गनिर्देशन गर्न उदाहरणस्वरूप तितरबितर पारिने समयको उल्लेख गर्नु कसैका लागि पनि गलत थियो; किनकि यदि परमेश्वरले अहिले हाम्रो लागि त्यतिमात्रै गर्नुहुन्थ्यो जति उहाँले त्यसबेला गर्नुभयो, भने इसाएल कहिल्यै भेला हुने थिएन।” Early Writings, 74.

Early Writings को परिशिष्टमा, सिस्टर ह्याइटले भर्खरै उद्भूत गरिएको उक्त टिप्पणीको व्याख्या गर्नुहुन्छ:

“३. पृष्ठ ७४ मा रहेको यो दृष्टि कि प्रभुले ‘आफ्ना जनहरूको बाँकी भागलाई पुनः प्राप्त गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभएको थियो,’ यसले केवल ख्रीष्टको प्रतीक्षा गर्नेहरूका बीचमा एक समय विद्यमान रहेको एकता र सामर्थ्यलाई, तथा उहाँले आफ्ना जनहरूलाई फेरि एकताबद्ध गर्न र उठाउन थाल्नुभएको तथ्यलाई मात्र जनाउँछ।” Early Writings, 86.

अगस्त ११, १८४० देखि अक्टोबर २२, १८४४ सम्मलाई प्रतिनिधित्व गर्ने सात गर्जनहरूको पवित्र इतिहासले अक्टोबर २२, १८४४ देखि १८६३ को विद्रोहसम्मको पवित्र इतिहासको प्रतीकरूप धारण गर्‍यो। पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, पहिलो इतिहासले बुद्धिमती कन्याहरूको दृष्टान्त प्रस्तुत गर्‍यो, र दोस्रो पङ्क्तिले मूर्ख कन्याहरूको दृष्टान्त प्रस्तुत गर्‍यो। दुवै इतिहास त्यतिबेला आरम्भ भए जब एउटा स्वर्गदूत खाने योग्य बनाइएका सन्देशसहित तल ओर्लियो। दुवै इतिहासमा त्यस स्वर्गदूतको आगमनले यस्तो परीक्षाको प्रक्रिया आरम्भ गर्‍यो जसले छरपस्टता उत्पन्न गर्‍यो, र १८४९ सम्म आइपुग्दा, बहिनी ह्याइटलाई यो देखाइँदै थियो कि प्रभुले फेरि दोस्रोपटक आफ्नो हात फैलाइरहनुभएको थियो, यसपटक अक्टोबर २२, १८४४ मा छरपस्ट पारिएकाहरूलाई फेरि भेला गर्नका लागि।

महान निराशाद्वारा तिनीहरू तितरबितर भएका थिए, जसरी १९ अप्रिल, १८४४ मा बुद्धिमतीहरू आफ्नो पहिलो निराशाद्वारा तितरबितर भएका थिए। दोस्रो जम्माले प्रभुले “आफ्ना मानिसहरूलाई फेरि एकत्र गर्न र उठाउन थाल्नुभएको थियो” भन्ने पहिचान गर्‍यो। दोस्रो जम्मामा प्रभुको कार्यमा यस्तो ध्वजा उठाइनु समावेश छ, जो सन्देशमा एकअर्कासँग संयुक्त छ, र जसको मानवता उहाँको दिव्यतासँग संयुक्त छ। त्यस ध्वजाको उद्देश्य परमेश्वरका अन्य बगाललाई बाबेलबाट बाहिर बोलाउनु हो, जुन पुरुष र स्त्रीहरूले त्यस ध्वजा देख्दा पूरा हुन्छ।

झण्डा ती मानिसहरूको सेना हो जसले आइतबारको व्यवस्थाको परीक्षाको समयमा आफ्नो मानवतालाई ख्रीष्टको दिव्यतासँग एकीकृत गरेका छन्। यसरी, दोस्रो जम्मा गराइले “यिशैको जरा” लाई चिनाउँछ, जुन उठाइनेछ, र जसले रूथको द्वैध अगमवाणीमूलक प्रतीकत्व बोकेको छ—रूथ, एक अन्यजाति, जो बोअजसँग जोडिएर झण्डाद्वारा जम्मा गरिन्छ; बोअज, जो एक लाख चवालीस हजारको प्रतीक पनि हो, र उद्धारकर्ताको पनि प्रतीक हो, जसले रूथका निम्ति मूल्य तिरे, र तिनका नजिकका कुटुम्बी थिए। ख्रीष्टको दिव्य स्वभाव मानव स्वभावको पतित शरीरसँग अवतारमा एकीकृत हुँदा, उहाँ हाम्रा नजिकका कुटुम्बी हुनुभयो। उठाइएको झण्डा ती हुन् जो सन्देशद्वारा एकीकृत भएका छन्, जसले आइतबारको व्यवस्था अघि आफ्नो मानवतालाई ख्रीष्टको दिव्यतासँग जोड्ने कार्यलाई अन्तिम रूप दिन्छन्।

हामी यस अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“बाइबलप्रतिको कदर त्यसको अध्ययनसँगै बढ्दै जान्छ। विद्यार्थी जुनसुकै दिशातिर फर्के पनि, उसले त्यहाँ परमेश्वरको असीम ज्ञान र प्रेम प्रकट भएको भेट्नेछ। ”

“यहूदी व्यवस्थाको महत्त्व अझै पूर्ण रूपमा बुझिएको छैन। यसका विधि-विधान र प्रतीकहरूमा विशाल तथा गहन सत्यहरू छायास्वरूपमा प्रकट गरिएका छन्। सुसमाचार नै त्यसका रहस्यहरू खोल्ने कुञ्जी हो। उद्धारको योजनाको ज्ञानद्वारा त्यसका सत्यहरू बुझाइका लागि उद्घाटित हुन्छन्। यी अद्भुत विषयहरूलाई हामीले अहिले

बुझ्नेभन्दा धेरै बढी बुझ्नु हाम्रो विशेषाधिकार हो। हामीले परमेश्वरका गहिरा कुराहरू बुझ्नुपर्छ। स्वर्गदूतहरू ती सत्यहरूभित्र झाँक्न चाहन्छन्, जो नम्र र खेदित हृदयले परमेश्वरको वचनको खोजी गर्ने, र उहाँले मात्र दिन सक्ने ज्ञानको अझ ठूलो लम्बाइ, चौडाइ, गहिराइ र उचाइका लागि प्रार्थना गर्ने मानिसहरूलाई प्रकट गरिएका छन्।”

“हामी यस संसारको इतिहासको अन्त्यतिर नजिकिँदै जाँदा, अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीहरूले विशेष रूपमा हाम्रो अध्ययनको माग गर्दछन्। नयाँ नियमका धर्मशास्त्रहरूको अन्तिम पुस्तक हामीले बुझ्न आवश्यक पर्ने सत्यले परिपूर्ण छ। शैतानले धेरै जनाको मन अन्धो बनाइदिएको छ, त्यसैले तिनीहरू प्रकाशको पुस्तकलाई आफ्नो अध्ययन नबनाउने कुनै पनि बहानामा सन्तुष्ट भएका छन्। तर ख्रीष्टले आफ्ना सेवक यूहन्नाद्वारा यहाँ अन्तिम दिनहरूमा के हुनेछ भन्ने घोषणा गर्नुभएको छ, र उहाँ भन्नुहुन्छ, ‘धन्य त्यो हो, जसले पढ्छ, र तिनीहरू, जसले यस भविष्यवाणीका वचनहरू सुन्छन्, र त्यसमा लेखिएका कुराहरू पालन गर्छन्।’ प्रकाश 1:3।”

“‘अनन्त जीवन यही हो,’ ख्रीष्टले भन्नुभयो, ‘कि तिनीहरूले तपाईंलाई, एकमात्र सत्य परमेश्वरलाई, र येशू ख्रीष्टलाई, जसलाई तपाईंले पठाउनुभएको छ, चिऊन्।’ यूहन्ना 17:3। किन हामी यस ज्ञानको मूल्यलाई अनुभूत गर्दैनौं? किन यी महिमामय सत्यहरू हाम्रा हृदयहरूमा प्रज्वलित हुँदैनन्, हाम्रा ओठहरूमा कम्पित हुँदैनन्, र हाम्रो सम्पूर्ण अस्तित्वमा व्याप्त हुँदैनन्?”

हामीलाई उहाँको वचन प्रदान गर्दा परमेश्वरले हाम्रो मुक्तिका लागि अत्यावश्यक प्रत्येक सत्यको अधिकारमा हामीलाई राख्नुभएको छ। हजारौंले जीवनका यी कुवाहरूबाट पानी तानेका छन्, तैपनि यसको आपूर्तिमा कुनै कमी आएको छैन। हजारौंले प्रभुलाई आफ्ना सामु राखेका छन्, र उहाँलाई निहाउँ तिनीहरू उही प्रतिमामा परिवर्तित भएका छन्। उहाँको चरित्रका विषयमा बोल्दा, ख्रीष्ट तिनीहरूका लागि के हुनुहुन्छ र तिनीहरू ख्रीष्टका लागि के हुन् भनी बताउँदा, तिनीहरूको आत्मा तिनीहरूभित्र प्रज्वलित हुन्छ। तर यी खोजीकर्ताहरूले यी महान् र पवित्र विषयहरूलाई समाप्त पारेका छैनन्। अझ हजारौंले मुक्तिका रहस्यहरू खोजी गर्ने कार्यमा संलग्न हुन सक्छन्। ख्रीष्टको जीवन र उहाँको मिशनको चरित्रमाथि मनन गरिँदा, सत्य पत्ता लगाउने प्रत्येक प्रयासमा प्रकाशका किरणहरू अझ स्पष्ट रूपमा चम्कनेछन्। प्रत्येक नयाँ खोजले अहिलेसम्म प्रकट गरिएको भन्दा अझ गहिरो रुचिकर कुरा प्रकट गर्नेछ। यो विषय अक्षय छ। ख्रीष्टको अवतार, उहाँको प्रायश्चित्तमय बलिदान, र मध्यस्थतापूर्ण कार्यको अध्ययनले समय रहुज्जेलसम्म परिश्रमी विद्यार्थीको मनलाई व्यस्त राख्नेछ; र आफ्ना अगणित वर्षहरूसहित स्वर्गतर्फ हेर्दै उसले उद्घोष गर्नेछ, ‘भक्तिको रहस्य महान् छ।’

“अनन्ततामा हामीले त्यो कुरा सिक्नेछौं, जुन यदि हामीले यहाँ प्राप्त गर्न सम्भव भएको प्रकाश पाएका हुने थियौं भने, हाम्रो समझ खोलिदिनेथियो। उद्धारका विषयवस्तुहरूले अनन्त युगहरूसम्म उद्धार पाएकाहरूका हृदय, मन र जिब्रोलाई व्यस्त राख्नेछन्। उनीहरूले ती सत्यहरू बुझ्नेछन्, जुन ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूका सामु खोलिदिन उत्कट इच्छा गर्नुभएको थियो, तर जुनलाई ग्रहण गर्न उनीहरूसित विश्वास थिएन। ख्रीष्टको सिद्धता र महिमाका नयाँ-नयाँ दर्शनहरू सधैंभरि र सधैंभरि प्रकट हुँदै जानेछन्। अन्तहीन युगहरूसम्म विश्वासी गृहस्वामीले आफ्ना भण्डारबाट नयाँ र पुराना कुराहरू निकालिरहनेछ।” Christ’s Object Lessons, 132–134.